

Excursie Lauwersmeer

Zondag 14 november 2004

Het had een paar dagen flink hard uit het noordoosten gewaaid en plots was het stilgevallen: zo'n dag was het. We trokken de auto's stil op de sluis van Zoutkamp, bekropen het dijkje, en geen zuchtje wind, werkelijk niets. Een hoop zon, ongekend voor de tijd van het jaar, en ver weg in een boom zat een Havik. Mooie dag zeiden we bij herhaling tegen elkaar en zo was het ook, de vogels vertoonden een opmerkelijke levendigheid, het zicht was goed, het licht kon niet beter en uiteindelijk leverde dat ons twee keer een Zeearend, een Kleine Alk en een Grauwe Franjepoot op. Maar niet zonder meer, ook dat moet gezegd. Wat er bijvoorbeeld aan ons groepje ontbrak was de voorzeger. Gewoonlijk kent een excursie minstens één, soms meerdere voorzegers. Zij zien meer vogels dan een normaal mens, zij horen geluiden die een ander ontgaan, zij laten zo rap namen vallen dat vogels ontdekken een fluitje van een cent wordt. In onze excursiegroep nu, zo stelden wij op zeker moment onder elkaar vast, ontbrak het aan een grote ontdekker. Niet dat wij daar onder leden, dat niet, maar het was wel zaak dit te onderkennen. Immers, wilden wij deze mooie novemberdag ook vogelkundig tot een succes maken, dan moesten wij extra hard werken.

Maar het ging ons waarachtig goed af. Nog voor Zoutkamp hadden wij drie Kleine Zwanen en een tiental Watersnippen in de knip, op de Zoutkamperril schoten we drie Slechtvalken, een paar Baardmannetjes en menigten Goudplevieren en Bonte Strandlopers. Alleen voor de paar piepers die bij een plasje wegvlogen hadden we graag de voorzeger erbij gehad: Gras- of Water-, we kwamen er niet echt goed uit. Maar ach, wat gaf het, bij het Oude Robbengat draaide net een Zeearend naar binnen, ging zitten, en inderdaad, hoe veraf het ook was: de

hurkende man. Tussen de havenhoofden van Lauwersoog dobberde iets kleins en bonts, we renden de pier af en waarachtig, een Kleine Alk. Of misschien wel twee, want in ons enthousiasme wilden we er wel meer van maken ook. Na het visje – prima, als vanouds – pakten we de Friese polderkant mee en gingen daar net zo lang naar een slenkje zitten turen tot de reeds gemelde Grauwe Franjepoot zich inderdaad liet zien. Tenminste, er stapte iets uit het slikrandje het water in, deed daar iets merkwaardigs en stapte weer terug. Het moet hem geweest zijn, zeiden we. Waarna er vanuit zee, over de polder, bijna recht over onze hoofden, iets groots en gevaarlijks aan kwam zeilen. Hurkende man op vleugels, precies. Toen was het wel zo'n beetje klaar ook. Het werd gaandeweg duister, we telden onze soorten (ruim 60) en trokken op huis aan. De Zwarte Ibis, gezien onder Anjum, lieten we staan. Hoefde niet meer zo.

Renze de Vries

